

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

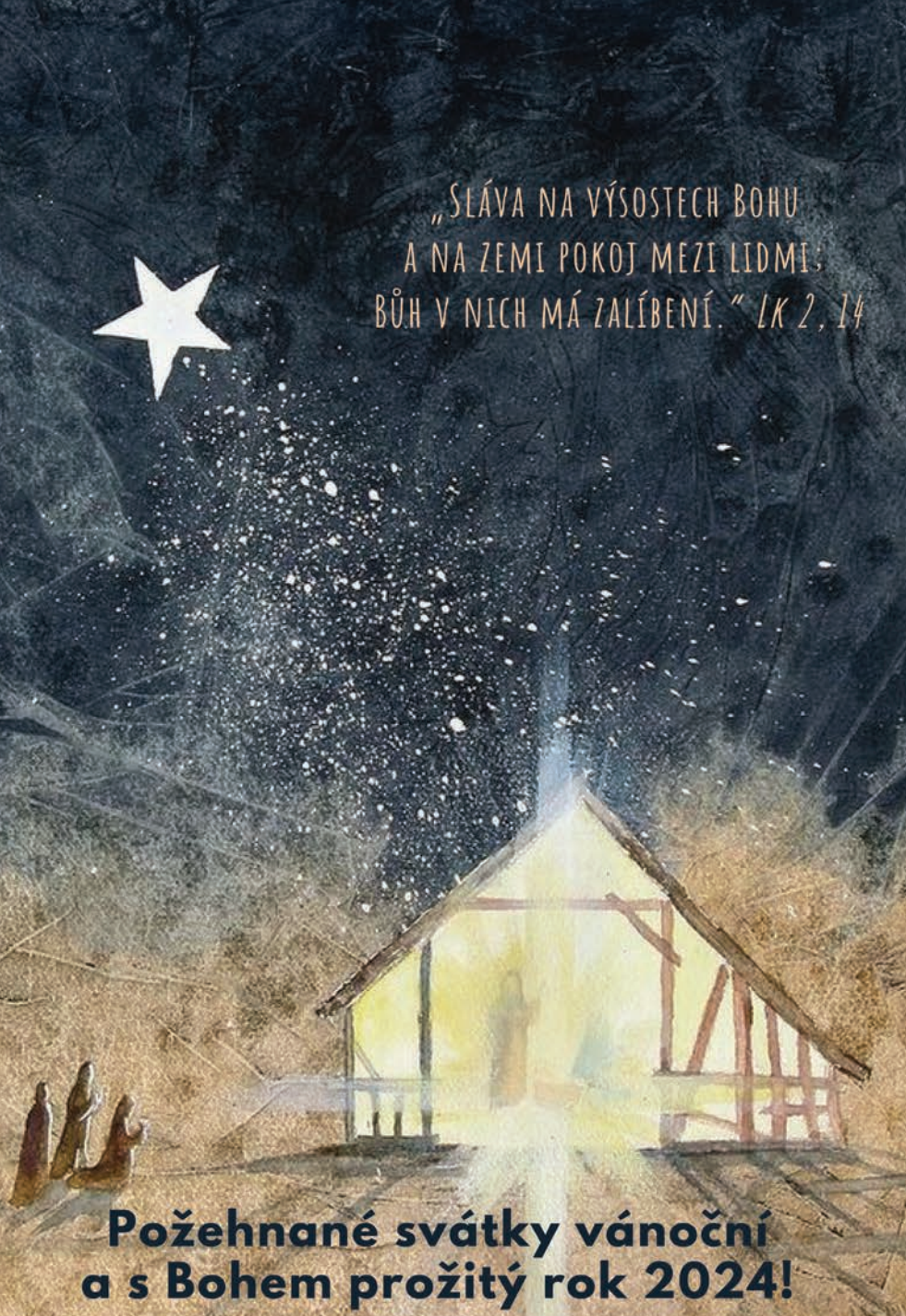
prosinec 2023 / ročník XXXIII

VÁNOCE
ženy v zástupu

ZÁDUŠNÍ MŠE
za K. Schwarzenberga

NOVÝ
formační rok
v Redemptoris
Mater

„SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ MEZI LIDMI;
BŮH V NICH MÁ ZALÍBENÍ.“ LK 2, 14

**Požehnané svátky vánoční
a s Bohem prožitý rok 2024!**

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Obsah

Editorial	3
Zádušní mše za Karla Schwarzenberga	4
Duchovní povzbuzení s Hnutím Fokoláre	4
Návštěvou u knížete na Orlíku	5
ZÁBOŘÍ: žehnání obnoveného kříže	5
Vánoce ženy v zástupu	6
Personalia	7
Nový formační rok v Redemptoris Mater	8
300 let od vysvěcení kostela Nejsvětější Trojice ve Lnářích	10
Slovo života pro děti	12
Kapituly kanovníků	14
LAŽIŠTĚ: Svatohubertská slavnost	16
Pomoc chudým na Ukrajině díky vám!	17
Společně se modlí a pracují	17
Petra Vohlídalová získala Cenu Charity ČR za rok 2023	18
Tříkrálová sbírka 2024	19
Lidé vzpomínali na zesnulé s lampiony i loutkami	20
Zprávičky z Bigy	21
Marek Orko Vácha v Sušici	22
Kráčejme po cestě s hořícím srdcem	23

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 11. 12. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně:

Oltář kostela Nejsvětější Trojice v Čimelicích při zádušní mši za Karla Schwarzenberga 15. listopadu 2023; Foto: Jiří Štáskta / Člověk a víra

Na památku zesnulého Karla Schwarzenberga se 15. listopadu od 16:00 v čimelickém kostele Nejsvětější Trojice konala zádušní mše. Více v článku na straně 4.

Editorial

Vykoupený člověk – tvůrce ráje

Už se stalo tradicí, že úvodník do vánočního čísla Setkání vždy vychází na mě, což je pro mě opravdu radost. Proslulý maďarský kazatel před válkou dr. Tihamér Tóth v jedné své promluvě má fiktivního Číňana, který přichází do evropského velkoměsta a chce poznat, co jsou to Vánoce.

V nemocničním sále slyší řeči o lásce k bližnímu, o humanismu, vidí rozdávát dárky, slyší zpěv vánočních koledí, ale smysl Vánoc nepochopil. Na reklamní tabuli čte o vánoční slavnosti v kterémsi kavárně. Zajde tam, ale víno, kouř z cigaret, hudba, řeči o penězích, módě, divadlu atd. mu neobjasní smysl Vánoc.

Vymyšlený Číňan se stává křesťanem, ale nedovede si rozluštit jednu otázku: v knihách o křesťanství nalézá velkolepé myšlenky, úžasné poklady. Je mu však nepochopitelné, že tak málo z těchto vznešených ideí za dva tisíce let bylo uskutečněno. Jak nedokonalou odezvu nachází v lidských srdcích příchod Spasitele. Do kolika duší nezazní slova proroka Izaiáše: „*Hle přichází tvůj Spasitel*“ a slova apoštola Pavla: „*Projevila se dobrota Boha, našeho Spasitele a jeho láska k lidem a přinesla nám spásu.*“ Jako by pro ně Spasitel nepřišel.

Teologové se pokoušejí zjistit, kde byl ztracený ráj. Ráj ovšem nevytvářela krajina, byť byla sebeúrodnější a sebekrásnější, ale v první řadě harmonie lidského nitra, kde lidské bylo podřízeno božskému a jím prozářeno, kde i příroda jako by se skláněla před tím, z něhož vyzařoval božský život. Tento stav přišel Kristus opět v člověku nastolit. Odtud vychází přitažlivost světců, jak je patrné například na životě sv. Jana Bosca, Jana Vianey a tolika dalších. Jan Vianey přitáhl ke své zpovědnici tisíce a tisíce duší. Přitáhl je svou laskavostí, svatostí a silou svého ducha.

Všechny pokusy vytvořit na zemi ráj ztroskotávají. Nestačí k němu jen hmotný blahobyt. Uprostřed něho stojí znučený člověk a v bytech zařízených vším komfortem, je často peklo rodinných neshod. Je potřeba obrodit nitro člověka, přetvořit dítě lidské v dítě Boží. A právě k tomu přišel na svět Kristus a nabízí člověku dostatečné prostředky. Nechme se ospravedlnit jeho milostí, obohatit jeho božským životem, abychom „dostali jako dědictví vytoužený věčný život“.

Mons. Pavel Posád, světící biskup

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Zádušní mše za Karla Schwarzenberga

V neděli 12. listopadu 2023 zemřel Karel Schwarzenberg (* 10. 12. 1937), jedna z nejvýraznějších osobností české politiky, mimo jiné bývalý ministr zahraničí České republiky, senátor a kancléř prezidenta Václava Havla. Byl příslušníkem jedné z nejstarších šlechtických rodin v Evropě.

Na jeho památku se 15. listopadu od 16:00 v čimelickém kostele Nejsvětější Trojice konala zádušní mše. U vstupu do kostela byla umístěna kondolenční kniha, která se rychle plnila zápisy věřících i mnoha dalších lidí, z nichž mnozí znali zesnulého osobně. Kostel byl zaplněný a lidé seděli i na přidaných židlích. Obřad celebroidl čimelický duchovní správce P. Mgr. Ludvík František Hemala, CFSsS.

Karel Schwarzenberg vyrůstal na jihočeských zámcích Orlík a Čimelice, které patřily jeho rodině. V Čimelicích také začal chodit do školy. Po komunistickém převratu v roce 1948 se rodina musela uchýlit do emigrace. Hned po Sametové revoluci v roce 1989 se Karel Schwarzenberg vrátil do vlasti a zapojil se do společenského, politického i hospodářského života. I když žil převážně v Praze, velmi často jezdil do Čimelic. Navštěvoval kostel Nejsvětější Trojice, do kterého byl zvyklý pravidelně chodit již v dětství. Jako mecenáš přispěl vysokou částkou do sbírky na rekonstrukci kostela a na opravu historických kostelních varhan. Karel Schwarzenberg se také vždy zajímal o dění v obci Čimelice a o život místních obyvatel. I proto finančně podporoval v okolí Čimelic řadu projektů, které zlepšují každodenní život lidí. Podle mnoha svědectví byl velmi veselý, měl rád lidi a snažil se jim rozdávat radost. Byl vstřícný, přátelský, ochotný pomáhat a nechoval se nikdy povýšeně. Proto na něho většina obyvatel Čimelic vzpomíná v dobrém.

Petr Samec

Foto: Jiří Stánský / Člověk a víra

Duchovní povzbuzení s Hnutím Fokoláre

Společenství je jeden z pilířů živé farnosti. Není jednoduché je zakládat a naplňovat. Hnutí mohou být odpovědí na potřebu fungujících společenství ve farnostech.

Proto Pastorační středisko na popud biskupa Vlastimila Kročila iniciovalo cyklus **Duchovních povzbuzení**, ve kterých se lidé mohou setkat se spiritualitou různých hnutí aktivních v naší diecézi. Ty by pak časem mohly vyústit v živé společenství ve farnostech. „Cílovou skupinu tvoří věřící, kterým nestačí chodit v neděli do kostela, ale touží navíc po společenství, kde může jejich víra vzkvétat a kde se mohou sdílet,“ uvedla za organizátory Martina Fürstová.

Prvního setkání v tomto cyklu se zhostilo v sobotu 4. listopadu v horním sále Biskupství českobudějovického Hnutí Fokolare. „Na zahajovací mši svatě v katedrále se sešlo z přes 100 osob a samotného setkání se zúčastnilo 80 až 90 lidí, z čehož bylo tak 20 zájemců, kteří se chtěli s touto spiritualitou seznámit. Ostatní byli z řad Fokolare. Velice nás potěšilo, že se celého programu zúčastnili otcové biskupové Vlastimil a Pavel, který navíc také sloužil jako zpovědník,“ popisuje událost Martina Fürstová.

Dopoledním programem provázal fokolárin, kněz a bývalý misionář v Kamerunu P. František Slaviček s promluvou o jednotě, za kterou prosil Ježíš při poslední večeři (Otče.... aby všichni byli jedno aby svět uvěřil.) „Jednota je tedy Božím darem zvláště pro dnešní polarizovanou a individualistickou společnost a všichni jsme povoláni, také skrze spiritualitu jednoty, k naplnění této Ježíšovy modlitby přispívat,“ vysvětlil P. František Slaviček. Po obědi si účastníci mohli prohlédnout nově zrekonstruované biskupství a následně pokračoval program v sále. Poté se opět ve skupinkách diskutovalo, jak uvést téma o jednotě a poslání do života. Biskup Vlastimil Kročil k setkání uvedl: „Jsem rád, že prostřednictvím tohoto setkání se zájemci mohli blíže seznámit se spiritualitou Hnutí Fokolare. Setkání bylo velmi oslovující a jistě přispělo k posílení ve víře.“

Martina Fürstová

Návštěvou u knížete na Orlíku

Osobnost Karla Schwarzenberga není třeba zvlášť představovat. Zejména ne tady na jihu Čech. Když se v raních hodinách letošního 12. listopadu rozšířila zpráva o jeho odchodu na věčnost, každý věděl, o koho se jedná.

Mnozí z nás na něho mají osobní vzpomínku. Měl jsem to štěstí, že jsem se „panem kancléřem“, jak jsem mu říkal, potkával poměrně často. Naposledy letos v dubnu v zahradě pražského arcibiskupského paláce na oslavě 80. narozenin pana kardinála Duky. To už byl na kolečkovém křesle...

Rád bych se ale podělil o vzpomínku na setkání, které se tak trochu vymyká těm všem ostatním. Někdy v létě asi roku 2005, přesné datum už si bohužel nepamatuji, jsme s Alfonsem a Karlem Paarovými navštívili Orlík. Návštěvu domluvil při jednom ze setkání s Karlem Schwarzenbergem Alfons Paar, jinak 7. kníže Paar, který se s rodinou znal od dětství. Z Bechyně na Orlík není zase tak daleko a nota bene otec Karla Schwarzenberga byl Alfonsovým kmotrem.

Hostitel nás čekal před zámeckou branou. Na otázku, co bychom rádi dělali, než půjdeme na oběd, jsme poprosili, aby nám ukázal zámek. A tak nás zámeckými prostorami prováděl sám zámecký pán. Stáli jsme na zámeckém balkóně, pod námi se rozlévalo orlické přehradní jezero a náš průvodce nám barvitě líčil doby, kdy se Orlík tyčil vysoko na skále, nad hlubokým vltavským kaňonem. Průvodcem byl opravdu znamenitým

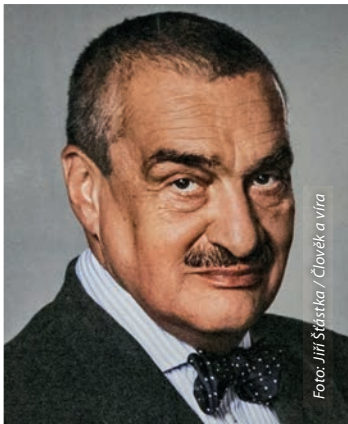

Foto: Jiří Štávek / Clovek a víra

a s oběma bratry Paarovými si notovali ve vzpomínkách na společné chvíle dětství. Při procházení interiérů zámku mne zaujala vitrína, kde byly vystaveny památky na zakladatele orlické schwarzenberské sekundogenitury, vítěze v bitvě národů u Lipska, polního maršálka knížete Karla ze Schwarzenbergu. Jeho v pořadí sedmý nástupce udělal něco, co se mi vždy v souvislosti s ním vybaví. Vida můj zájem o napoleonskou dobu, otevřel vitrínu a podal mi maršákovu meč, který jsem si mohl vytáhnout z pochvy...

Prohlídku zámeckých prostor jsme zakončili obědem v restauraci „U Torky“. V průběhu

oběda jsem se zeptal pana kancléře proč se to místo jmenuje „U Torky“. Karel Schwarzenberg se na mne podíval a pomalu odpověděl: „Tak se jmenoval pes, kterého jsem tady musel nechat, když jsme v osmačtyřicátém odcházeli“. Nechci to tvrdit, ale v tu chvíli jsem měl dojem, že tak nějak změkl a zamžily se mu oči. Karla Schwarzenberga jsem dost uznával, ale od této chvíle jsem ho začal mít opravdu lidsky rád.

Odpočívejte v pokoji pane kancléři!

JUDr. Jan Kotous

ZÁBOŘÍ: žehnání obnoveného kříže

Obnovený kříž v pátek 13. října 2023 požehnal a duchovním slovem doprovodil P. Mgr. Petr Maxi-lián Koutský CFSsS z Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti, okrskový vikář píseckého vikariátu. Slavnosti se zúčastnili i členové SDH Záboří.

Kříž původně ke cti a chvále Boží věnovali František a Kateřina Dortovi v roce 1876, což dokazuje nápis na dochované litinové ceduli. Kříž byl původně umístěn v Protivíně na svahu z pravé strany před mostem přes řeku Blanici směrem na náměstí. Při modernizaci mostu v 70. letech 20. stol. hrozilo kříži zničení. Naštěstí se tehdy jeho záchrany ujali dobrovolní hasiči ze Záboří a kříž přestěhovali na nynější místo – tedy nad silnici z osady Záboří do osady Těšínov (u Protivína).

Litinový žebrovaný kříž je poměrně vysoký (3,5 m) a stojí na masivním žulovém soklu s vysekanými nikami (vpředu se symbolem eucharistie). V nice na pravé straně soklu je vidět nepatrný nečitelný nápis. Na kříži je umístěna litinová cedulka

Foto: archiv P. P. Hanuse

INRI a velký litinový korpus Ježíše Krista (40 kg!). U paty kříže je sousoší Panny Marie a evangelisty Jakuba.

Obnovu značně zanedbaného kříže provedl heřmaňský kostelník Petr Pavel Hanus. Práci zahájil 19. února 2023 a ukončil 8. října 2023. **Podrobné informace o opravě tohoto kříže a také o dalších asi 50 křížích, které obnovil pan Petr Pavel Hanus, jsou dostupné na www.obnovakrizce.cz**

Petr Samec s využitím informací z webu obnovakrizce.cz

Vánoce ženy v zástupu

Když jsem se jako mladý student zkoušel modlit breviář, ještě v předkoncilní verzi, trochu mě zarazila slova jedné modlitby. V překladu do češtiny zní: *Blahoslavené lůno Panny Marie, které nosilo Syna věčného Otce. A blahoslavené prsy, které kojily Krista Pána.*

Ikona Kojící Panny (Parthenos galaktotrophousa) z 15. století od Antonia Papadopoulosa (vystavena v sále ikon, Pinacoteca Vaticana, Vatican Museums); Foto: Wikimedia Commons (volné dílo)

Obraz „Panny Marie Kojenské“, která se stala patronkou celé oblasti Blat. Obraz zřejmě z poloviny 18. století v kostele sv. Štěpána v Horním Bukovsku; Foto: archiv BCB

Prof. Jaroslav Vokoun; Foto: archiv TF JU

Tato modlitba má původ v Lukášově evangeliu 11,27.28, kde evangelista vypráví o davu, který se seběhl podívat na Ježíše, jestli by na tom něco bylo, co se o Ježíšovi povídá, davu těch, kdo nejsou rozhodnutí pro ani proti, ale rádi by viděli něco zajímavého. Většina těch, kdo v naší zemi slaví Vánoce, je asi součástí takového davu.

Ale součástí toho davu je i žena, která naslouchala Ježíšovým slovům, a zřejmě v ní něco zajiskřilo, zřejmě v ní něco zarezonovalo; něco jí řeklo, že tento Ježíš, ano to je on, na kterého čekáme: „27 Když toto mluvil, zvolala jedna žena ze zástupu: Blaze té, která tě zrodila a odkojila!“

Vykladači si všimají, že se zde evangelista Lukáš vrací k bar-

vitému vyjadřování vánočních vyprávění z prvních kapitol evangelia. Orientální vyjadřování je oproti našemu barvitější a konkrétnější, jak to vystihly některé překlady. Tak například staročeská Bible kralická z r. 1613 překládá: „I stalo se, když on to mluvil, že pozdvihši hlasu jedna žena z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval.“ Neméně barvitě přeložil i Col (1947): „Blahoslavené lůno, které tě nosilo, a prsy, které tě živily!“ A kouzlu semitského vyjadřování neodolal ani Žilka: „Blažený život, jenž tě nosil, a prsa, z nichž jsi ssál!“ Obdobně překládá i Jeruzalémská Bible a Petrů: „Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily.“

Blahoslavení matky patří ke krásným antickým zvykům, a přžívá v nějaké míře i mezi námi: Šťastná matka, která má takového syna! Šťastní rodiče, kteří mají takové děti!

Naplnují se tak Mariina slova: „Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný.“

Pán Ježíš odpověděl ženě jiným blahoslavenstvím: „*Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.*“

Odmítl tím blahoslavenství, které vyslovila ona žena? Nebo je svými slovy potvrdil, ale odkázal ji k něčemu, co je ještě lepší, než být jen tělesně matkou Mesiáše? Slovenský katolický překlad se kloní k této odpovědi: „*Ale on povedal: „Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho.”* Také ukrajinský překlad vidí v Ježíšových slovech potvrzení Ježíšova blahoslavenství: „*А Він відказав: Так. (A On odpověděl: Ano.)*“

Mateřství je v Izraeli velikou věcí a rodinné vztahy jsou posvátné. Není na škodu, když si to o Vánocích připomeneme, větší na našich současníků stejně slaví Vánoce jako svátky rodiny... Ale je třeba současně připomenout, že je tu ještě něco víc než rodinné vztahy, něco většího než tělesné mateřství. Pán Ježíš to připomněl už dříve: „*Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají.*“ Totéž říká Pán Ježíš vlastně i zde: „*Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.*“

Ježíšova matka byla jistě blahoslavená jako matka a byla požehnaná nade všechny ženy jako matka Ježíše Krista. Ale to byla proto, že nejprve slyšela a přijala Boží slovo, proto, že Boží slovo zachovávala. To Lukáš ve vánočních vyprávěních také zdůraznil, když uchoval Alžbětina slova o Marii: „*45 Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.*“ A právě tak Lukáš zaznamenal, že Maria uchovávala a rozvažovala Boží slovo v srdci (2, 51).

Vykladači soudí, že v době Lukášově už byly patrné počátky zvláštní křesťanské úcty k Panně Marii a že Lukáš chtěl tuto úctu tímto vyprávěním nasměrovat: Maria je blahoslavená jako Matka Mesiáše, ale blahoslavenější je jako ta, která přijala ve víře Boží slovo a zachovávala je v srdci. Jako ta, která řekla: „*Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.*“

A tak o Vánocích samozřejmě vidíme Marii zvláště u jeslí jako tělesnou matku Ježíše Krista, tak, jak ji zachycují ikony typu *Parthenos galaktotrophousa* či *Bohorodica mlekopitelnica*, kojící Panna či kojící Bohorodička. Ale tím spíš je pro nás blahoslavená jako ta, která slyšela a zachovávala Boží slovo. Když neznámá žena v zástupu zvolala: „*Blahoslavené lůno, které tě nosilo, a prsa, z nichž jsi sál!*“, vyjadřovala tím především obdiv k jejímu Synu. Skutečná úcta k Marii neodvádí od Ježíše, ale je úctou k Ježíši Kristu. A tak i my se připojujeme při poslechu vánočního evangelia k blahoslavenstvím vysloveným onou neznámou ženou ze zástupu.

Modlitba:

Prosme Pána za naši společnost, aby v ní bylo ceněno mateřství a aby jejím základem byly zdravé rodiny. Prosme Pána za církev, aby byla svědectvím toho, co je ještě blahoslavenější než tělesné vztahy – prosme Pána za nás, abychom byli blahoslavenými, kteří slyší a zachovávají Boží slovo. Prosme za naše bližní, aby vánoční svátky pro ně nebyly jen krásným zvykem, ale aby poznali, co a koho zde vlastně slavíme a jak na jeho narození máme odpovědět.

prof. doc. Jaroslav Vokoun, Th.D.,
Katedra filosofie a religionistiky TF JU

Personalialia

A/ Životní jubilea:

R. D. Mgr. David MIKLUŠ,
oslavil **1. 12. 2023** své čtyřicáté narozeniny.
P. Jan Justin BERKA, OCist.,
oslavil **9. 12. 2023** své šedesáté páté narozeniny.
doc. ThDr. Rudolf SVOBODA, Th.D., trvalý jáhen,
oslavil **5. 12. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B/ Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Pavel KUCHAR, SDB, Ph.D., oslaví **11. 12. 2023** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.
P. Georg Josef ERHART, Opus J.S.S., oslaví **12. 12. 2023** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

NOVÝ FORMAČNÍ ROK v Redemptoris Mater

Na počátku nového formačního roku 2023/24 bych chtěl pozdravit všechny čtenáře měsíčníku *Setkání* jménem Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích a podělit se s nimi o dvě novinky.

Seminaristé přítomní tento rok v semináři. Zleva: Riccardo, Paolo, Pawel, Juraj, Davide, Edoardo a Giovanni; Foto: archiv Redemptoris Mater

První je ta, že na konci září nastoupili do našeho semináře dva noví bohoslovci. Oba již začali studium českého jazyka v intenzivním kurzu češtiny pro cizince na Filozofické fakultě Jihočeské univerzity. Krátce vám je představím:

PAWEŁ PAWEŁCZYK má 29 let a pochází z polského města Lodž. Vyrůstal v křesťanské rodině společně se 3 sourozenci. Pawel začal chodit do neokatechumenátního společenství v Lodži a díky pravidelnému posлуchání Božího slova v sobě rozpoznal povolání ke kněžství. Před 4 lety získal titul inženýra v technickém oboru a poté pracoval ve firmě, která se zabývá navrhováním a výrobou strojních dílů. Jeho koníčky jsou turistika a hra na trubku.

RICCARDO CIPOLLONE je italské národnosti, jako mnozí další, kteří se aktuálně v našem semináři připravují ke kněžství. Riccardo pochází z města Pescara a před nedávno oslavil své 24. narozeniny. Také on pochází z křesťanské rodiny, má 8 sourozenců. Riccardo má vystudova-

*Pawel Pawełczyk;
Foto: archiv Redemptoris Mater*

*Riccardo Cipollone;
Foto: archiv Redemptoris Mater*

nou střední uměleckou školu a jeho zálibou je kreslení, je specializován na tvorbu komiksů.

Aktuálně máme tedy v semináři devět bohoslovců, z nichž sedm bude tento rok přítomno v semináři. Ostatní dva začali po prázdninách svoji roční misijní praxi v zahraničí: Mariano Zanolli odletěl do Jižní Ameriky, kde bude pomáhat v jedné farnosti v centru Santiago de Chile, tedy v hlavním městě Chile. Standa Matyska bude tento rok pomáhat s pastoračí ve farnosti jednomu italskému knězi v rakouském Innsbrucku. Druhou novinkou, se kterou jsme začali tento formační rok, je nové sportovní hřiště, které bylo dokončeno na konci srpna. Formace ke kněžství v semináři předpokládá z velké části studium filozofických a teologických disciplín, které naši seminaristé absolvují na Teologické fakultě v Českých Budějovicích. Samotný život v semináři je pak určován denním programem, který zahrnuje studium, formaci a duchovní život seminaristů, společné liturgie, práci s Písmem a osobní modlitbu, ale také rozmanité služby, úklid a fyzickou práci. Důležitým aspektem, který by neměl chybět

v žádném semináři, je sportovní vyžití, jež je nutné pro psychické uvolnění a vyvážení převážně mentálních aktivit, které seminaristé během dne absolvují.

Vzhledem k tomu, že nikde v okolí semináře žádné dostupné sportovní hřiště nebylo k dispozici, rozhodl jsem se požádat duchovního správce Farnosti sv. Cyrila a Metoděje o dlouhodobé zapůjčení přilehlého pozemku, na kterém se nacházelo prakticky nevyužívané – a pro provozování sportovních aktivit nefunkční – štěrkové hřiště, které jsme se rozhodli modernizovat, aby mohlo sloužit ke sportování jak našim seminaristům, tak zdejšími farníky.

Po dlouhém období čekání, kterému předcházely proces schválení stavebního povolení, technické konzultace a další pozemní a technické práce, které bylo nutné provést před samotnou realizací hřiště, se konečně podařilo firmě Swietelsky stavební, s.r.o. víceúčelové sportovní hřiště postavit a nám stavbu předat. Hřiště ještě musí projít kolaudací a pak nás čeká dlouhodobé splácení úvěru, který jsme si na hřiště vzali. Celková částka, kterou musíme zaplatit do dvou let, je 2 300 000,- Kč. Malou část se nám již podařilo uhradit díky štědrým dárcům od nás i ze zahraničí, ale velká část splátek nás ještě čeká. Jedním z úkolů, které mimo jiné spočívají na mých bedrech, je hledání sponzorů a štědrých lidí, kteří nám mohou finančně pomoci. Důležité ale je, že se po šestiletém fungování semináře konečně otevře bohoslovcům možnost pravidelného sportovního vyžití.

Začali jsme tedy 7. rok formace. Naše seminaristy čeká další

Nádherné víceúčelové hřiště budou využívat nejen bohoslovci, ale také farníci;
Foto: archiv Redemptoris Mater

období přípravy a některé z nich i následné etapy na jejich cestě ke kněžství. Bude to pro všechny náročný čas, ale bude to především čas prožitý s Pánem, který, jak pevně věřím, bude pomáhat nám všem v každodenním kráčení v jeho vůli a v práci na tomto neobyčejném díle, kterým kněžský seminář je. Každý kněžský seminář je jedno neobyčejné Boží dílo!

Vyprošujeme vám a vašim rodinám hojnost Božích milostí!

P. Zdeněk Gibiec, rektor semináře

DARUJTE Katolický týdeník

Předplatné pro vaše příbuzné, sousedy, přátele a kamarády na celý rok!

Líbí se vám Katolický týdeník? Začínáte už pomalu přemýšlet nad dárky pod stromeček? Předplatným novin můžete těšit, inspirovat a (in)formovat 52 týdnů v roce.

Jak na to?

Objednávejte na www.katyd.cz nebo nás kontaktujte na e-mailu předplatne@katyd.cz či telefonicky 224 250 395. Případně se můžete obrátit na redakci poštou na adresu Katolický týdeník, Antala Staška 40, 140 00 Praha 4.

Dárkové předplatné

O poukaz se jménem obdarované osoby si napište na výše uvedený e-mail či zavolejte do redakce KT. A máte dárek pod stromeček! Pokyny k úhradě obdržíte od distributora Katolického týdeníku.

Stihnu to?

S objednávkou neváhejte. Garantujeme vyřízení všech žádostí doručených do 16. prosince s cenou ročního předplatného **1 040 Kč**.

300 let od vysvěcení kostela Nejsvětější Trojice ve Lnářích

Rok 2023 je pro bývalý klášterní a farní, dnes filiální kostel Nejsvětější Trojice ve Lnářích (farnost Blatná) dvojnásob významný. Jednak se jeho nejvýznamnější památka – obraz Nejsvětější Trojice s Pannou Marií a sv. Augustinem, Tomášem z Villanovy a Zuzanou od Petra Brandla z roku 1707 – po 55 letech opět prezentuje široké veřejnosti na výstavě Brandlových děl ve Valdštejnské jízdárně v Praze (od 20. 10. 2023 do 11. 2. 2024). Jednak si připomíná rovných 300 let od svého vysvěcení (konsekrace) Kašparem Ignácem, hrabětem z Küniglu, svobodným pánem na Ehrenburgu a Warthu, knížetem-biskupem brixenským, dne 13. 12. 1723.

Naposledy si jubileum konsekrace svého klášterního chrámu připomněl Lnářský konvent řádu bosých augustiniánů při dvoustém výročí ve dnech 9.–13. 12. 1923, a to za účasti tehdejšího sídelního biskupa českobudějovického, Msgre. ThDr. Šimona Bárty. K téže příležitosti byla vydána publikace „*Dějiny osady Lnářské*“ z pera emeritního převora konventu a duchovního správce farnosti Lnáře, P. Aloise od sv. Benedikta Majera. Dodejme, že slavnost probíhala na pozadí soupeření římskokatolické církve s nově založenou obcí Církve československé, jež byla ve Lnářích založena roku 1920 bývalým knězem Lnářského konventu Adolfem Arnoštem a získala si zde majoritní podporu obyvatelstva.

Připomeňme si několik důležitých faktů z historie kostela. Jeho předchůdcem byla renesanční centrální kaple téhož zasvěcení, zbudovaná roku 1599 majitelem panství Lnáře, katolickým pánem Volfem Novohradským z Kolovrat. K výstavbě nynějšího trojlodního kostela došlo v šedesátých letech 17. století z iniciativy tehdejšího pána na Lnářích, hraběte Aleše Ferdinanda Vratislava z Mitrovic a jeho druhé manželky Ludmily Maxmiliány, rozené hraběnky Lažanské z Bukové. Roku 1684 pak byl při kostele založen hrabětem Tomášem Zacheem Černínem z Chudenic klášter řádu bosých augustiniánů, který zde fungoval až do zastavení činnosti v rámci „Akce K“ v dubnu 1950. Svou definitivní architektonickou podobu získal kostel na samém počátku 18. století. Když byla ve Lnářích roku 1786 obnovena samostatná duchovní správa, stal se farním. K 31. 12. 2019 však došlo ke zrušení Lnářské farnosti sloučením s Římskokatolickou farností Blatná, a tím nabyl nynějšího statusu filiálního.

Jak se zdá, dlouhá léta byl kostel Nejsvětější Trojice jen benedikován a celebrou se na posvěceném kameni s ostatky svatých, vloženém do oltářní mensy, takzvaném *altare portatile*. Biskupského vysvěcení dosáhl kostel díky organizačnímu talentu aktuálního převora Lnářského konventu, P. Adaucta Xavera od sv. Josefa (vlastním jménem Antonín Halm). Dozvěděl se, že do Lnář zavítá biskup, který sem jel navštívit rodinu svého synovce, tehdejšího majitele Lnářského panství, hraběte Leopolda Josefa z Küniglu a jeho manželky Marie Josefy, rozené hraběnky Černínové z Chudenic, dcery zakladatele kláštera. Protože se jednalo o biskupa cizího, působícího ve vzdálené diecézi brixenské (Brixen, italsky Bressanone v dnešní Itálii), opatřil pro něj převor s předstihem u domácího ordináře, tedy pražského arcibiskupa Františka Ferdinanda, hraběte z Küniburgu, potřebnou licenci, aby mohl konsekraci mimo svůj správní obvod vykonat. Příslušný dokument byl vystaven

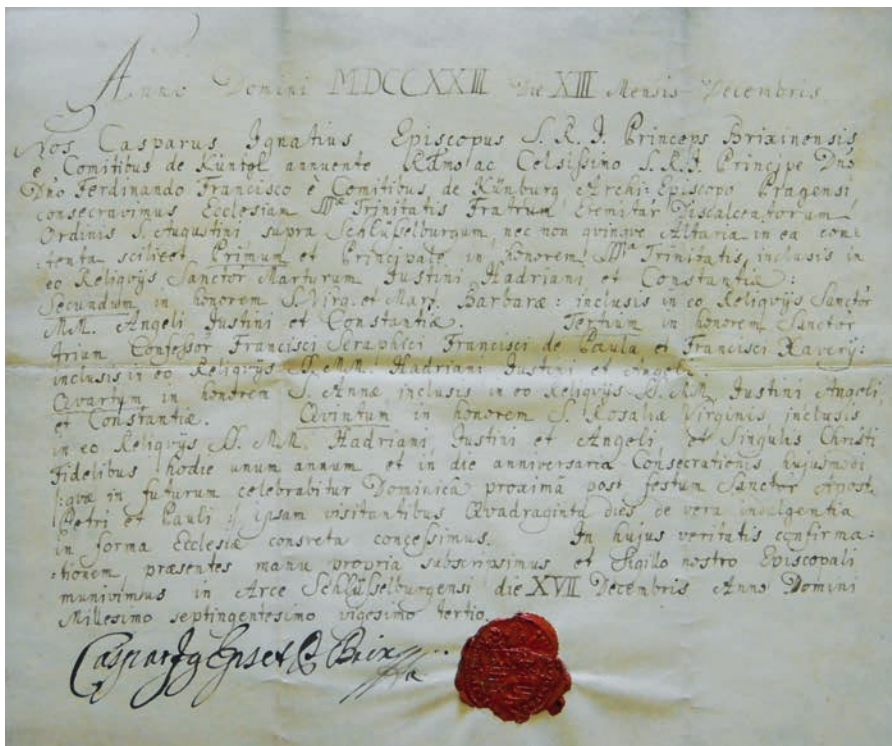
Vyobrazení kostela Nejsvětější Trojice a kláštera bosých augustiniánů ve Lnářích v klášterních letopisech z první poloviny 18. století.

arcibiskupskou kanceláří 24. 11. 1723. Když pak biskup Künigl koncem listopadu dorazil do Lnář a byl zde slavně uvítán, předstoupil před něj ve vhodnou chvíli převor a přednesl svou prosbu o posvěcení klášterního chrámu. Biskup se zprvu vymlouval na to, že ve Lnářích pobude jen krátce a že k tomu nemá potřebné povolení. Prevor mu však odvětil, že licenci si již opatřil a předložil ji. Biskup mu symbolicky pohrozil prstem, ale s úsměvem uznal jeho předvídavost i důvtip, s jakým ve věci postupoval, a přislíbil, že konsekraci rád vykoná.

Svěcení klášterního kostela se tak stalo vyvrcholením přítomnosti biskupa Künigla ve Lnářích. Předcházela mu konsekrace zámecké kaple sv. Josefa (rovněž s povolením pražského arcibiskupa) ve čtvrtek 9. 12. a dvou zvonů pro farní kostel v Kasejovicích před zámeckou kaplí v sobotu 11. 12. Posvěcení klášterního chrámu Nejsvětější Trojice s pěti oltáři – hlavním s Brandlovým obrazem, sv. Barbory, sv. Františků (Serafinského,

Portrét biskupa Kašpara Ignáce, hraběte z Küniglu, v sakristii kostela Nejsvětější Trojice ve Lnřích; Foto: autor článku

Potvrzení o vysvěcení klášterního kostela Nejsvětější Trojice ve Lnřích ze 17. 12. 1723; Foto: SOA v Třeboni, fond Bosí augustiniáni Lnře

Xaverského a z Pauly), sv. Anny a sv. Rosalie (dnes sv. Rodiny) – bylo dojednáno na pondělí 13. 12. 1723, den svátku sv. Lucie, panny a mučednice.

Průběh slavnosti přibližují klášterní letopisy. Ráno určeného dne vyrazil světitel v doprovodu hraběcí rodiny a dalších šlechtických hostů ke kostelu, který za značné účasti lidu konsekroval vhodnými obřady podle *Pontificale Romanum* (liturgická kniha římského ritu pro obřady vedené biskupem). Do každého oltáře přitom vložil v souladu s obvyklou praxí ostatky raně křesťanských mučedníků. Šlo o sv. Justina, Hadriana, Angela a Konstancii. Poté sloužil u hlavního oltáře tichou mší (bez zpěvu) a následně udílel svátost biřmování.

Obřadům asistovalo pět kněží – okrskový vikář, děkan Václav František Bezděka z Písku, a s ním duchovní z okruhu Inářského patronátu, P. Gottfried Friedrich Ludvík Kolumban, farář z Kasejovic se svým kaplanem P. Františkem Antonínem Pánkem, P. Jakub Maxmilián Schollar, farář z Bělčic a P. Zikmund Maxmilián Wemmer, farář ze Zábok. Některé zdroje uvádějí ještě šestého kněze, faráře Vojtěcha Burgharda Becka ze Sedlice. Roli ceremoniáře převzal sám převor, P. Adauctus Xaver od sv. Josefa, a ministrovali čtyři klerikové ze Inářského konventu – Eustach od sv. Kajetána (vlastním jménem Václav Matouš Tippner, syn bývalého Inářského vrchnostenského hejtmána), Archangelus od sv. Daniela (Vilém Weidhofer), František od Srdce Ježíšova (František Blažej ze Štěpánova) a Cyprián od Narození Panny Marie (Matěj Mělnický).

Kázání se nekonalo, jen byly z kazatelny ohlášeny obvyklé odpušky pro přítomné a ty, kteří přijdou na výročí konsekrace (*anniversarium*, lidově posvícení), jež bylo stanoveno na neděli po slavnosti sv. Petra a Pavla.

Po skončení slavnosti se biskup odebral v doprovodu šlechty k obědu na zámek. Konvent mu před odchodem věnoval stříbrný křížek zdobený drahokamy, který se ale on zdráhal přijmout,

ba i svým služebníkům to zapověděl a spokojil se s tím, že klášterní kněží odslouží, na oplátku v kostele padesát mší za duše v očistci.

Během svého pobytu na zámku uvažoval biskup Küniglu i o tom, že ve Lnřích vykoná exercicie (duchovní cvičení) a až bude vše potřebné zařízeno, dosvětí ještě dva zbývající oltáře v klášterním chrámu (sv. Jana Nepomuckého a sv. Judy Tadeáše, dnes Panny Marie Potěšující), na něž pro absenci vhodných ostatkových desek zatím nedošlo. V klášteře mu připravili dva pokoje, jeden, kde by se věnoval rozjímání, a druhý pro posílení tělesné schránky. Naléhavá záležitost si však vyžádala biskupův urychlený návrat do jeho alpské diecéze.

Na paměť a památku vysvěcení kostela dal převor zhotovit portrét světitel a zavěsit jej nad vchod do sakristie, a také namalovat na stěnu vpravo od oltáře sv. Rosalie jeho znak s protokolem o konsekraci, na rozdíl od obrazu však nedochovaný. Současně byl pro větší jistotu pořízen i písemný zápis, datovaný na Inářském zámku 17. 12. 1723, biskupem Küniglem vlastnoručně podepsaný a zpečetěný a poté uložený do klášterního archivu (dodnes existující jako součást archivního fondu *Bosí augustiniáni Lnře* ve Státním oblastním archivu v Třeboni). Viditelným dokladem o svěcení byly též takzvané konsekrační kříže vymalované v počtu dvanácti na stěnách kostela.

Znak biskupa Kašpara Ignáce, hraběte z Küniglu, v triumfálním oblouku zámkové kaple sv. Josefa ve Lnřích; Foto: Karel Brož

Vladimír Červenka

11 SLOVO ŽIVOTA

«Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.»

(1Sol 5,5)

«Světlo bylo odjakživa symbolem života.

Každý den očekáváme svítání jako předzvěst nového začátku.»

«Jak máme žít dobře toto Slovo života?»

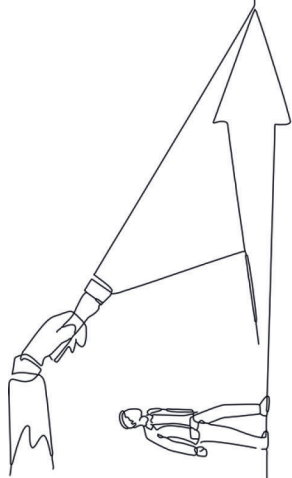

«Je třeba pěstovat bližší a opravdovější vztah s Bohem, hlouběji se ponořit do svého srdce, nacházet chvíle pro rozhovor s ním formou modlitby, uvádět do života jeho slovo, které právě toto světlo rozsvěcuje.»

«Někdy si můžeme i zvyknout žít v temnotě svého srdce nebo se spokojit s mnoha umělými světy, s různými přísliby štěstí tohoto světa.»

«Ale Bůh nás neustále volá, abychom v sobě nechali zazářit jeho světlo a dokázali se pozorně dívat na lidi a události tak, abychom zahlédli výživku prozářenou světlem.»

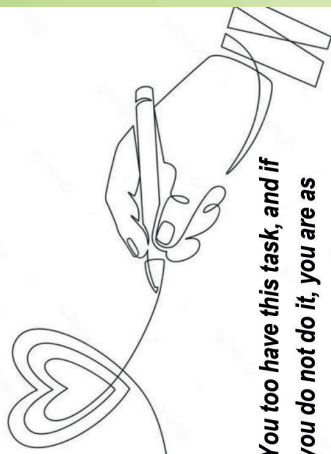
«Máme usilovat o to, abychom neustále činili rozhodnutí, která nás přivedou ke znovuzrození, rozhodnutí přejít z temnoty ke světlu.»

«Bůh je světlo a mohou ho najít ti, kdo ho hledají s upřímným srdcem.»

«Křesťan žije ve světě, proto má odpovědnost, poslání vůči všem lidem: být světem, které osvětluje.

You too have this task, and if you do not do it, you are as useless as salt that has lost its flavour or light that has become a shadow.

Every Christian's task, therefore, is to let the light that dwells in them shine out and be the sign of God's presence among people».

Chiara Lubichová

(C. Lubichová, Slovo života srpen 1979, (Opere di Chiara Lubich 5) str. 145-146.

centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života
od Patrizie Mazzolaové a týmu

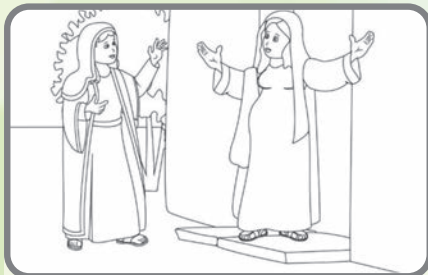
Ježíš přišel, aby nám přinesl radost

„Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši“ (1 Sol 5,16-18) (Z liturgie 3.neděle)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Apoštol Pavel ve svých dopisech prvním společenstvím křesťanů všem stále připomíná, že s Ježíšovým příchodem na zem máme mnoho důvodů, za co děkovat Bohu a proč žít v radosti.

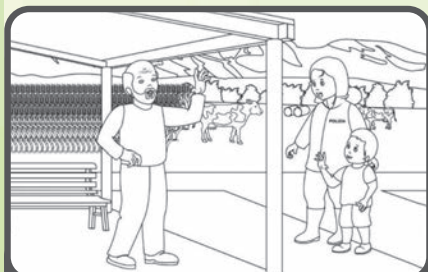
To dobře pochopila Maria, Ježíšovo maminka. Když potkala svou sestřenicí Alžbětu, která stejně jako ona čekala dítě, cítila ve své duši velikou radost za všechny důležité věci, které se měly stát!

Ježíš, miminko, které se jí narodí, by přinesl na svět pokoj a spravedlnost, pomohl by chudým a hladovým, zatímco bohaté a mocné by propustil s prázdnými rukama. Maria přijala Ježíše a Bůh, díky jejímu Ano, udělá veliké věci.

Riccardo bydlí ve vesničce poblíž Milána. Když jde s maminkou ven, často potká jednoho starého pána, který sedí na terase před svým domem.

Tento pán pokaždé, když Riccardo prochází kolem, ho zdraví krásným "Ahoj!". Má velmi dobrotivou tvář, ale smutnou. Po několika dnech, kdy se opakuje tento pozdrav, si Riccardo pomyslí: "asi se cítí sám a chce společnost".

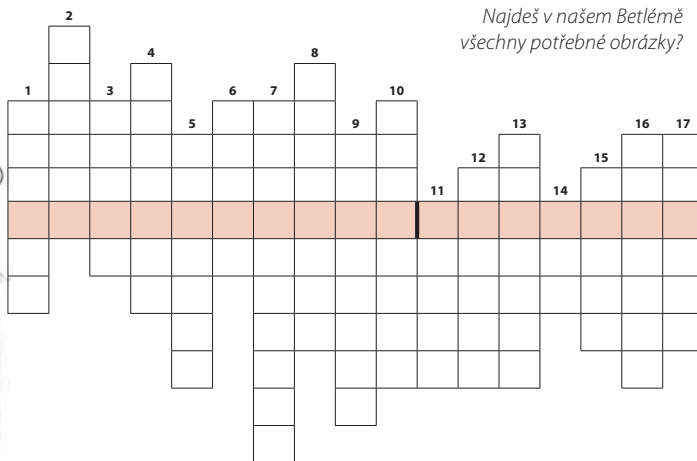

A tak jednou odpoledne, místo aby si šel hrát se svými kamarády, poprosí maminku, aby ho doprovodila za tím pánem a zastaví se u něj na návštěvu. Ten byl tolik spokojený!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklórně založeného Chiarou Lubichovou.

„Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“ (1 Sol 5,16-18) Dnešní verš je z dopisu svatého Pavla Tesalonickým (Soluňanům), ve kterém církevní obec velice povzbuzuje. Stále se radujte – neznamená, že se máme smát od rána do večera, i když se necítím dobře, ale mít vnitřní radost, že smysl má život, že člověk není sám, že Bůh je s námi! Bez přestání se modlete – není potřeba být na modlitbách 24 hodin denně, ale vnímat Boží ve svém životě, i když se mi dějí různá protivenství; najít ve svém životě Boží naději. (viz tajenka)

Najdeš v našem Betlémě všechny potřebné obrázky?

Výherci říjnové křížovky: **Tomáš Havel**, Lišov; **Anastásie Zacharčenkova**, Ledenice; **Václav Vykusa**, Ledenice. BLAHOPŘEJEME! Tajenku z prosincové křížovky pošlete nejpozději do 31. 12. 2023 na adresu katechetky@bcb.cz, ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Kapituly kanovníků

Když se řekne kapitula, nebo kapitula kanovníků, pouze zkušenějším z oblasti historie se tento pojem spojí s významným chrámem, který je mnohdy sídlem biskupa. Výhodu v těchto znalostech mají např. farníci katedrální farnosti sv. Mikuláše, kteří se při různých liturgických obřadech setkávají s kanovníky katedrální kapituly.

Kapituly jsou velmi starou institucí a jejich počátky můžeme hledat už v 1. století. Jedná se především o kapituly katedrál-ní, jejichž původ spatřujeme v prvotních křesťanských obcích, kdy v nich kněží a jáhnové tvořili presbyterium. To byl jakýsi „senát“ biskupa, který mu pomáhal v liturgických funkcích a ve spravování diecéze. Do 4. století začalo duchovenstvo při katedrálních chrámech žít společným životem, podle regulí. Zde je počátek kanovnického života (*vita canonica*), což také postupně vedlo k pojmenování těchto duchovních na kanovníky. Sv. Augustin (354–430), jeden ze čtyř velkých západních otců církve, zasáhl do společného života kléru tím, že jej jako biskup přiměl ke společnému životu po mnišském způsobu. Za tímto účelem sepsal roku 397 také nejstarší řeholi západní katolické církve.

Každodenní setkávání duchovních při katedrále, jenž bylo zasvěceno čtení jedné části Písma svatého (*capitulum*) a části stanov, vyústilo postupně do názvu tohoto sboru – kapitula. Ta se při biskupských chrámech stala kapitulou katedrální. O tom se zmiňuje např. III. lateránský koncil roku 1179. K rozvoji kapitul docházelo v tzv. době karolinské (vláda císaře Karla Velikého 748?–814, císařem od 800), kdy na synodě v Cáchách roku 816 pod vlivem sv. Chrodeganga z Metz (poč. 8. stol.–766) a Amalária z Metz (775–850) byly vypracovány zásady života duchovních (*De institutione canonorum*). Podle nich měli napříště klerikové žít buď kanovnický (*canonice*), nebo mnišský (*monachice*). K dalšímu rozvoji kapitul dochází v průběhu 11. a 12. století, kdy sv. Ivo z Chartres (1040?–1117) a sv. Petr Damiani (1007–1072) usilovali dokončit reformu kanovníků. Chtěli kanovníky přimět ke společnému životu, jenž by byl založen na slibech. Zde dochází na základě způsobu společného života ke vzniku dvou typů kanovníků. První byli světští (*canonici seculares*) při chrámech katedrálních a kolegiálních, a druhí regulární – řeholní (*canonici regulares*), jenž byli vázáni řeholními sliby podle řehole sv. Augustina nebo statuty premonstrátů. Je to výsledek snah papeže Alexandra II. (1010/1015–1073, papežem od 1061), jenž na synodě v Římě roku 1063 požadoval obnovu společného života kanovníků.

Ve 12. a 13. století se kapituly staly samostatnými korporacemi, řídicími se svými statuty a s vlastním majetkem. Ten díky štedrosti panovníků mnohdy dosahoval úctyhodných rozměrů. Vše bylo pravidelně právně potvrzováno a rozšiřováno papežskými a panovnickými listinami nebo privilegii.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Jak v katedrálních, tak v kolegiálních kapitulách také vznikaly jednotlivé hodnosti, spojené s jurisdikcí titulářů v čele kapitul (*dignitates, personatus*), jenž náleželi k prelátům. V čele kapitul stáli probošt (podle vzoru německého, což je v případě většiny kapitul u nás), nebo děkan (podle vzoru francouzského – např. metropolitní kapitula sv. Václava v Olomouci a kolegiální kapitula Panny Marie na Karlštejně). Kromě toho vznikly v průběhu dějin i další hodnosti spojené s fungováním kapitul: arcijáhen, scholastik, kantor, kustod, kancléř. Z nich se později, hlavně v době barokní, staly další prelatury kapitul. Vznikaly také hodnosti určené pro konkrétní činnost, bez přednostního práva v kapitule: teolog, penitenciář, sakristián a punktátor. Pokud se jednalo o významný chrám, v němž byli např. pohřbíváni králové a příslušníci panovnického rodu, byl ochráncem a správcem královských hrobů jeden z kanovníků. To byly zvláštní hodnosti spojené s kapitulou.

Každý kanovník měl právo na *beneficium*, zabezpečení svých potřeb. Také mu příslušelo místo v kanovnické lavici v chóru (chórová lavice, lat. *stalla*), na které byl po svém jmenování slavnostně instalován. Do hlavních povinností patřilo konat slavnostní bohoslužby v chóru chrámu. Kapituly plnily skrze svá skriptoria a archivy také právní a notářské funkce jako tzv. důvěryhodná místa, obzvláště ve středověku. Např. Královská kolegiální kapitula sv. Petra a Pavla na Vyšehradě byla v osobě probošta jako královského kancléře spojena s panovníkovou kanceláří.

Mnohé kapituly, nejčastěji v říšských církevních knížectvích,

dosáhly ve středověku práva volit biskupy a arcibiskupy. V bohatých církevních knížectvích se od 16. století začali stávat kanovníky členové panovnických a významných šlechtických rodin. Docházelo ke kumulaci kanonikátů u jedné osoby, aby byla větší šance na její možné zvolení za církevního knížete. Především Tridentský koncil se tomuto snažil zamezit, ale mnohdy narážel na dynastické zájmy, podporované vládnoucími monarchy.

Na druhou stranu díky kanovníkům z řad šlechty a nobilitovaného měšťanstva se kapituly stávaly také místy s překypující bohatostí různých projevů výtvarného umění. Ruku v ruce s uměním byla privilegia, především liturgická, kdy kanovníci dostávali právo nosit mitry (některé kapituly už ve středověku), dignity kapitul pak právo nosit všechny pontifikálie (odznaky příslušející biskupům) a jiné prelátské oblečení (na mnoha místech kromě fialové mozety i fialovou kleriku, popř. kanovnickou *cappu magnu* s cca 3metrovou vlečkou). Kapituly přijímaly na mnoha místech i své náprsní kanovnické kříže, často privilegia papežů a panovníků. Takto vybavení kanovníci pak zastupovali biskupy u těch pontifikálních úkonů, při nichž se nevyžaduje z moci svátostné biskupské svěcení.

Na tyto množící se praktiky reagoval Kodex kanonického práva roku 1917, který v mnohém zasáhl do pravomocí kapitul, biskupů ve vztahu ke kapitulám i do života jednotlivých kanovníků. II. vatikánský koncil pak opět reformoval kapituly s tím, že na jeho základě papež svatý Pavel VI. (1897–1978, papežem od 1963) *motu proprio Ecclesiae Sanctae* z 6. srpna 1966 ustanovil, že napříště má biskupovi při spravování diecéze pomáhat kněžská rada, která nahradila katedrální kapitolu. Kodex kanonického práva z roku 1983 ustanovil ještě sbor konsultorů, jenž v případě uvolnění biskupského stolce volí administrátora diecéze. Dnes tedy katedrální a kolegiátní kapituly slouží především jako sbory duchovních, kteří ve svých chrámech dbají o krásu liturgie, vznešenost duchovní nauky. Pomáhají uchovávat bohaté dědictví církve a předávat jej lidem, toužícím po prohloubení svého duchovního života.

V závěru věnujme několik slov dělení světských (neřeholních) kapitul. Základní rozdělení je na katedrální a kolegiátní. Do toho dále vstupuje i druh chrámu. Kapituly jsou např. v bazilikách (každá bazilika nemusí mít kapitolu), dále metropolitní (arcibiskupská), katedrální (biskupská) a kolegiátní (při významném kostele mimo katedrálu). Z nich některé mohou nést skrze papežské výsady označení *capitulum insigne* (Vyšehradská kapitula) a mají v diecézi přednost před ostatními kolegiátními kapitulami, nikoli však před katedrální.

Členy kapitul – kanovníky – dělíme na sídelní, emeritní a čestné. Sídelní kanovníci mají právo rozhodovat na zasedáních kapituly a společně s kanonikátem mnohdy získávají i bydlení v příbytku určeném pro členy kapituly. Dnes v mnohých kapitulách po dovršení 75 let sídelní kanovníci rezignují na svůj kanonikát a stávají se kanovníky emeritními. Čestnými kanovníky se stávají kněží, jenž jsou odměněni za své zásluhy kanovnickou hodností a účastní se především liturgického života kapitul.

Když vidíme vznešený úkol kapitul a jejich dlouhý dějinný vývoj až do dnes, uvědomujeme si, že kanovníky se stávají význační a vzdělaní kněží. Avšak i dnes, tak jako v minulosti, do tohoto ustáleného schématu zasahují dějiny církve, které přinesly řadu výjimek do jmenování osob na post kanovníků. Významné výjimky se týkají členství ve dvou důležitých kapitulách.

První z nich je kapitula papežské větší arcibaziliky Božského Spasitele a svatých Janů v Římě na Lateránu – prvního chrámu katolické církve. Tato kapitula katedrálního chrámu římské diecéze (jejímž biskupem je papež), má při liturgických průvodech právo, aby před kanovníky nesli asistující klerici symboly baziliky: dva procesní kříže, dva bazilikální deštníky (it. *ombrellino*, lat. *konopeum*) a dva tintinnabuly (lat. *tintinnabulum* – vyšší stříbrná hůl zakončená ozdobným rámem v němž je zavěšen stříbrný zvoneček). V této kapitule je od roku 1604 (panování francouzského krále Jindřicha IV. (1553–1610)) čestným protokanovníkem představitel francouzského státu. Tato tradice pokračovala i v dobách francouzského císařství a republiky. Poté se na ni na nějakou dobu zapomnělo a k obnovení došlo v roce 1957 za prezidenta Reného Coty (1882–1962). Zdejší protokanonikát přijal i hrdinu II. světové války, prezident Charles de Gaulle (1890–1970). Současným protokanovníkem je francouzský prezident Emmanuel Macron (nar. 1977), který byl přijat mezi kanovníky 26. června 2018 při bohoslužbě v bazilice a po ní v kapitulní síni intronizován.

Druhou římskou bazilikou, kde je do dnešních dnů obsazen post čestného protokanovníka, je papežská „větší“ bazilika Panny Marie Sněžné, neboli větší – Santa Maria Maggiore. Vládnoucí španělský král má hodnost čestného protokanovníka v tzv. kapitule iberijských kanovníků. Připomíná to i barokní socha španělského krále Filipa IV. Habsburského (1605–1665) ve vstupním vestibulu pod papežskou loggií. Protože král Filip VI. Bourbon (nar. 1968) ještě nenavštívil (dle dostupných informací) tuto baziliku, protokanovníkem je stále emeritní král Juan Carlos I. (nar. 1938), otec současného monarchy.

Být kanovníky významných kapitul nebyla pro panovníky běžná záležitost. Stávalo se tak i díky privilegiím nebo z titulu pomazání za krále nebo císaře. Římskoněmečtí králové byli po své korunovaci přijímáni za členy kolegiátní kapituly Panny Marie a sv. Karla Velikého v Cáchách. O tom svědčí také text přísahy římského krále jako kanovníka Marienstiftu (vystavený dodnes v Dómské klenotnici v Cáchách). Také angličtí králové byli až do odpadnutí od Říma za Jindřicha VIII. (1491–1547) čestnými kanovníky papežské baziliky sv. Pavla za hradbami v Římě. Především francouzští a angličtí králové byli čestnými kanovníky i v jiných kapitulách, především na svých územích. Toto právo bylo v některých případech přeneseno na francouzské prezidenty, i když jej nevyužívají. Jedná se o post čestného kanovníka v Embrun na jihu Francie, kde byl posledním kanovníkem de Gaulle. Přestože ve Francii platí od roku 1905 přísná odluka církve od státu, má prezident země právo být čestným kanovníkem kapituly i v dalších kapitulách: v Saint-Jean-de-Maurienne, v kostele sv. Hilária v Poitiers, v katedrálách Le Mans, Angers, Lyonu a Chalons-en-Champagne, v bazilice sv. Martina v Tours a v opatství Saint-Germain-des-Prés v Paříži. Žádný ze sedmi dosavadních prezidentů páté republiky však tato privilegia nevyužil. Je to pro nás jistě zajímavé dědictví z historie země, která díky propojení církve s královskou mocí ovlivnila už ve středověku našeho Otce vlasti, císaře a krále Karla IV. (1316–1378) v jeho zakladatelském díle, pro rozkvět království a duchovního života v něm (např. založení kapituly na hradě Karlštejn roku 1357).

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhlič, O.Cr., Ph.D.

LAŽIŠTĚ: Svatohubertská slavnost

K 60. výročí svého založení uspořádal myslivecký spolek Stráž Lažiště v sobotu 28. října – poprvé za svou existenci – slavnost svatého Huberta, patrona myslivců, a pojal ji ve velkém stylu.

Slavnost začala slavnostním průvodem, který se vinul polovinou obce Lažiště, a příjezdem koňského povozu s hlavní trofejí – jelenem desaterákem symbolizujícím desatero Božích přikázání, který byl, spolu se zajícem, bažantem a koroptví, umístěn před oltářem.

Následoval hlavní bod programu – Svatohubertská mše svatá, slavená na návsi obce lažišťským farářem P. Petrem Plášilem a lažišťským kaplanem P. Karlem Falářem za hudebního doprovodu Jihočeských trubačů a Lišovského chrámového sboru. Zaplněná návěs se ústy pana faráře Plášíla dozvěděla o převratném životě svatého Huberta a o hraběti Františku An-

tonínu Šporkovi, který rozšířil úctu k tomuto francouzskému světcovi v našem prostředí, když v roce 1695 založil Řád svatého Huberta. Členové tohoto řádu byli na oslavě také přítomni. O odkazu svatého Huberta pro dnešní dobu hovořil pan farář v závěru svého kázání: „Každý z nás občas prožije chvíle těžké a bolestivé. Nedá se před tím utéct. Jediným protilemkem proti trápení a bolesti není únik, jak se o něj ve své hluboké bolesti nad smrtí své milované manželky zpočátku snažil svatý Hubert, ale dělat něco dobrého pro druhé. V tom najde člověk útěchu a smysl. Svatý Hubert se přestal honit za zvěří a rozhodl se stát služebníkem Kristovým jako kněz a později jako biskup. Všichni nejsme povoláni k duchovnímu stavu, ale podle mě jsme úplně všichni povoláni k tomu, abychom se snažili být nějak užiteční a prospěšní pro druhé. Služba myslivců nezahrnuje jen lov zvířat, ale především péči o ně, péči o les a prostředí. Chtěl bych všem myslivcům, ale především Vám, členům lažišťského spolku Stráž, popřát, ať se Vám dobře daří, a jak se zpívá v jedné části Hubertské mše, ať máte lesy plné zvěře, ať Vás Vaše služba naplňuje radostí a zároveň ať si při této příležitosti připomenete, že být myslivcem je také i služba dobru, služba druhým a služba přírodě.“

Slavnostní mše svatá byla obětována za zemřelé členy spolku Stráž Lažiště, jejichž jména vyslovil do hlubokého ticha pan Pavel Friedberger, hlavní organizátor Svatohubertské slavnosti. V závěru mše svaté požehnal pan farář nový myslivecký prapor spolku a Jihočeští trubači – čerství vítězové mistrovství Evropy mysliveckých trubačů v kategorii in ES – přednesli ukázky loveckých povelů a návěstí. Následovalo výtečné občerstvení v sále kulturního domu Lažiště a večer Hubertská zábava za doprovodu kapely Pěčnovanka s přebohatou mysliveckou tombolou. Před půlnocí byly vydraženy hlavní úlovky – dva jeleni. Pán Bůh zaplať všem, kteří se jakkoli zapojili do příprav i samotné realizace slavnosti! Za vydařenou akci stojí více než roční přípravy a také modlitby za dobré počasí, které spolu s panem farářem přednášeli myslivci Bohu a ten je vyslyšel. Bohu díky!

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

6. 12.	16:15	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: nešpory
6. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
22. 12.	16:15	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: nešpory
22. 12.	17:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
24. 12.	24:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
31. 12.	9:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: mše svatá
2. 1.	15:30	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: žehnání tříkrálovým koledníkům
5. 1.	17:00	Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše: mše svatá

Změna vyhrazena

Stanislava Vitoňová

Pomoc chudým na Ukrajině díky vám!

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné působící na Ukrajině upřímně děkují vám všem, dobrým lidem, kteří finančně podporujete lidi zbídačené válkou, kterou na území Ukrajiny vede Rusko.

Jako obláti působíme v sedmi farnostech po celé Ukrajině. Naše služba spočívá nejen v duchovní, ale i morální a materiální podpoře těch, kteří trvale nebo dočasně žijí v blízkosti našich kostelů nebo oblastí, kde se nacházejí naše farnosti. I nadále budeme poskytovat přístřeší uprchlíkům v našem klášteře Tivriv. Více než na rok jsme poskytli útočiště stovkám uprchlíků, některým na pár dní, jiným na pár měsíců. V dalších našich farnostech v Kyjevě, Obuchovu, Černigově a Rokytném pomáháme chudým tím, že rozdáváme teplé jídlo, oblečení

a léky. Například v Obuchově a Kyjevě jsme rozdali 9500 večeří a 4500 bochníků upečených v našem řeholním domě. Stovky lidí dostaly boty, léky, oblečení a první pomoc. Naše humanitární podpora lidem v nouzi je možná jen díky vaší podpoře a oběti.

Ze srdce za vaše finanční prostředky děkujeme a prosíme vás, abyste ani nadále nezůstávali lhostejní k lidem v nouzi, zejména na Ukrajině, kde jsou vyčerpaní a zbídačení kvůli ruské agresi.

S pozdravem a vděčností

*Vitalij Podoljan OMI, představený oblátů
Panny Marie Neposkvrněné na Ukrajině*

SPOLEČNĚ SE modlí a pracují

Oblátský dům v Obuchově je jedním z míst, kde pomáháme lidem v krizi a bez domova. Životní situaci mnoha lidí komplikuje pokračující válka, která si vynutila i migraci lidí na území Ukrajiny. Místní oblátská komunita organizuje komplexní pomoc. Právě ve zdejší řeholní kuchyni se peče chleba pro potřebné, který mj. dovážíme i do Kyjeva. Je zde také bezplatná lékařská ambulance. Místnosti našeho řeholního domu byly díky pomoci oblátské Polské provincie a soukromým dárcům upraveny tak, aby sloužily potřebným. Zde mohou trávit čas, dostat teplé jídlo. Ti, kterým se dostává naší pomoci, jsou pak také ochotni zapojit se do drobných prací v okolí domu.

S. Jankowski OMI, koordinátor pomoci

**NADÁLE POMÁHAT
JE MOŽNÉ**

prostřednictvím
Oblátského misijního díla

OMI
misionáři
obláti

zasláním daru na účet
244 816 241 / 0300

VS 690 Ukrajina

Děkujeme, společně
můžeme pomoci!

PETRA VOHLÍDALOVÁ získala Cenu Charity ČR za rok 2023

V pátek 20. října krátce před polednem si paní Petra Vohlídalová, vedoucí Domu sv. Pavla, který provozuje Charita České Budějovice, převzala Cenu Charity ČR. Získala ji za své pracovní nasazení a otevřené srdce. Slavnostní ceremoniál se konal v katedrále sv. Víta na Pražském hradě.

Paní Petra Vohlídalová svůj profesní život zasvětila práci pro lidi, kteří přišli o střechu nad hlavou, a v tomto oboru se stala v regionu kapacitou. Je předsedkyní Diecézního kolegia služeb pro lidi bez domova, členkou odborných pracovních skupin kraje a města a také vedoucí Domu sv. Pavla v Českých Budějovicích.

Pro Charitu pracuje třináct let. Dům sv. Pavla, který vede, se specializuje na péči o lidi bez domova – provozuje azylový dům pro muže, noclehárnu a nízkoprahové denní centrum. Denní kapacita zařízení je kolem 100 lidí a v loňském roce pomohl v bezmála 30 tisících případech. Jedná se o největší zařízení svého druhu v kraji.

Za roky svého působení tam se paní Vohlídalová stala dobrým duchem tohoto zařízení. Zachovává si klid, má velmi lidský přístup a je obdivuhodné, že ačkoli je v tomto náročném oboru tak dlouho, neztrácí trpělivost a nikdy nad nikým tzv. neláme hůl. „Chybu může udělat každý z nás a myslím, že v životě jsme všichni nějakou udělali, ale když máme pomocnou ruku, rodinu, kamarády, tak se chyby neprohloubí. Když ale nemáme třeba vůbec nikoho, tak stačí jedna maličkost, která nás dostane na dno,“ uvedla v jednom z rozhovorů. Proto i jako vedoucí zůstává stále v kontaktu s klienty. Ví, jak je důležité je aktivně zapojovat do činností, které vyžadují pravidelnost a spolehlivost a jakým zážitkem je pro ně pocit úspěchu. Stála u vzniku fundraisingového projektu „**Budějcká noclenka**“ a podporuje „**Bezdomovecké divadlo**“.

Zároveň je motivací a vzorem pro další zaměstnance, kteří oceňují její empatii a pochopení. Podřízení ani návštěvníci centra nemají strach se jí s čímkoli svěřit, požádat o radu nebo řešit

nepříjemnou situaci. V práci se opírá o léty získané dovednosti a svou přirozenou touhu pomoci lidem v těžkých časech. Stejně tak dokáže motivovat a podpořit svůj dvanáctičlenný tým, vést ho k lepším výsledkům a diskutovat o změnách. Vše navíc zvládne odlehčit vtipem. „*Myslíme si, že její dlouhodobé pracovní nasazení, a to, jaké je, by zasloužilo odměnu. Chceme dát najevo, že si jí považujeme jako vedoucí i jako člověka. Je prostě dobrá,*“ uvádějí v nominaci její kolegové.

V rámci Charity se pravidelně účastní také „**Tříkrálové sbírky**“ a „**Sbírky potravin**“. Charitu, především činnosti a fungování Domu sv. Pavla, prezentuje a vysvětluje jejich důležitost. Paní Petra Vohlídalová pomáhá i jiným neziskovým organizacím a projektům zaměřeným na osoby se zdravotním postižením, účastní se jako zdravotnice táborů, podporuje opuštěné psy. K tomu všemu jí ještě zbývá čas věnovat se vlastnímu vzdělávání – aktuálně si dodělává magisterský titul na vysoké škole.

„*Kolegyně a jejího týmu v Domu sv. Pavla, si velmi vážím. Její láska k práci, rodině i ke zvířatům se promítá i do pohledu na všechny lidi v nouzi, o které se pečlivě stará,*“ dodává ředitel Charity České Budějovice František Nestával.

Cena Charity Česká republika se udílí pravidelně každý rok na podzim již od roku 2008 a je poděkováním a vyjádřením uznání za obětavou práci vynikajícím pracovníkům, dobrovolníkům či podporovatelům Charity. Samotnému ceremoniálu předcházela mše svatá sloužená za charitní dílo a příznivce Charity.

Veronika Rybáčková

Tříkrálová sbírka 2024

S novým rokem znovu vyjdou do ulic tříkráloví koledníci. Po roce se vrací tradiční Tříkrálová sbírka Charity Česká republika.

V loňském roce se v českobudějovické diecézi vybralo díky štědré podpoře dárců přes 11 milionů kroun. Snažíme se, aby se tyto peníze dostaly k mnoha lidem, kteří je potřebují. Ať už skrze přímou pomoc nebo služby jednotlivých Charit. Díky Vám pomáháme lidem v nouzi. Budeme vděční, pokud Tříkrálovou sbírku podpoříte. Několik příběhů pomoci za všechny...

Pomoc rodině po požáru domu

Novákovi žili ve starším domě, který postupně dle svých finančních možností rekonstruovali. Jednou, když rodina odjela na výlet, jejich dům vyhořel. I přes rychlý zásah hasičů se obydlí nepodařilo zachránit. Přestože to pro rodinu byla rána přímo do srdce, díky dětem našli rodiče sílu začít vše znovu obnovovat. Díky Tříkrálové sbírce jsme mohli rodinu podpořit částkou 12.500 korun, za které mohli pořídit základní věci, o které při požáru přišli. Rodina překonala ztrátu a svůj dům začala znovu opravovat.

Jako by se na svět dívala novými očima

Občas se člověku dostane pomoci, aniž by si o ni musel říkat. Vedoucí Charitní záchrané sítě na Pelhřimovsku Jana Horáková si úplnou náhodou všimla, že něco není v pořádku s brýlemi své klientky. Protože se jí stále zhoršoval zrak a nákup nových brýlí neměla, slepila si k sobě staré brýle. Na první pohled to bylo téměř nemožné poznat. Za vykoledované peníze jsme jí pořídili brýle na dálku i na blízko, bez kterých se kvůli silným dioptriím neobejde.

Nové auto pro vltavotýnskou Charitu

Nové auto pro pečovatelky a sociální pracovníce pořídila z peněz Tříkrálové sbírky Charita v Týně nad Vltavou. Střádali několik let a staré auto, které trávilo víc času v servisu než na cestách za klienty mohli letos konečně vyměnit za nové.

Veronika Rybáčková

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

2. 1. 2024

15:30

před Katedrálou
sv. Mikuláše
v Č. Budějovicích

Srdečně Vás zveme na slavnostní zahájení Tříkrálové sbírky v naší diecézi. Koledníkům požehná českobudějovický biskup a vyšle je do ulic. Společně pak v průvodu se třemi králi na koních obejdou českobudějovické náměstí.

Akte se koná pod záštitou primátorky města České Budějovice Dagmar Škodové Parmové a hejtmana Jihočeského kraje Martina Kuby.

HLAVNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

Lidé vzpomínali na zesnulé S LAMPIONY I LOUTKAMI

Průvod světél za pohřebním vozem taženým koňmi se vypravil ve čtvrtek 2. listopadu večer centrem Českých Budějovic z Piaristického náměstí na nám. Přemysla Otakara II. Akce průvodu lidí s lampiony a svíčkami byla součástí Slavnosti památky všech zesnulých, která se celý tzv. dušičkový týden ve městě konala a nabízela bohoslužby, přednášky, koncerty, promítání i loutkové divadlo.

Nebát se smrti

„Musíme se naučit s našimi blízkými loučit, smrt není konec, život pokračuje dál,” připomněl na úvod herec Víta Marčík, který akci již poněkolkáté připravoval. Na náměstí u kašny, kde byla k vidění instalace Prázdná místa s opuštěnými postelemi, židlemi i kočárkem, pak v závěru průvodu zazněla modlitba evangelického faráře Davida Nečila. „Myslíme dneska na smrt, na kterou se nemůžeme připravit,” připomněl farář. „Prosíme Tě, Pane, abychom se nebáli smrti, protože smrt je pád do Tvé náruče.” Zazněl i cikánský Otčenáš, který zazpíval a zahrál Víta Marčík s kytarou. Lidé na náměstí mohli zapálit svíčky za své zemřelé příbuzné a kamarády, nebo jim psali vzkazy na papírky, které pak házel do otevřeného ohně. Mezi přítomnými byla i paní Monika s dcerou. „Loni jsem se zde byla poprvé náhodou, a letos už jsme tady vědomě,” svěřila se žena s hořící svíčkou v ruce. „Přišla jsem vzpomenout na ty, které nosím v sobě. Vzpomínám i na kamaráda Tomáše, s jehož rodinou jsme byli před čtyřmi roky na Koločavě, který před pár dny tragicky zemřel. Benefiční folkový koncert na podporu jeho rodiny se koná 22. listopadu od 19:00 v mense Jihočeské univerzity,” dodala.

Dopis Bohu

V neděli odpoledne se v kinokavárně Biografu Kotva konalo loutkové představení Oskar a Růžová paní, které uvedl režisér Evgeny Ibragimov a soubor Genesisus – divadlo od sv. Josefa. Vyprávělo příběh desetiletého chlapce přezdívaného Plešoun, umírajícího na nevyléčitelnou nemoc, který píše dopis Bohu. *„Dívají se na mě jako na překážku vítězství medicíny nad smrtí,” stěžuje si malý hrdina smutně na lékaře v nemocnici po nezdařené operaci. Divadelní soubor tvoří řádové sestry z Kongregace školských sester de Notre Dame. „Na pozvání Víti Marčíka jsme v neděli zahrály poprvé,” uvedla řeholní sestra Václava Kubovcová. „Divadlo Genesisus se zrodilo v našem klášteře U sv. Josefa. Pod vedením režiséra Evgeny Ibragimova jsme zahrály představení A píšu ti poprvé aneb První dopis příběhu Oskar a Růžová paní. Nádherné loutky, hloubka textu a přátelství pana režiséra i jeho manželky Dany nám postupně pomáhá odkrývat úžasné možnosti světa loutek. Trému našeho prvního představení přehlušila vděčnost a chuť v práci pokračovat,” dodala Václava Kubovcová, která s ostatními řeholicemi po představení ukazovala loutky zvědavým malým i velkým divákům.*

Radek Gális

Foto: Radek Gális

Průvod světél prošel centrem města a byl zakončen na náměstí Přemysla Otakara II.

Foto: Radek Gális

Představil se i soubor Genesisus, který tvoří řeholnice z Kongregace školských sester de Notre Dame.

Foto: Radek Gális

Lidé zapalovali svíčky za zemřelé.

S učiteli Bigy se na Lomci setkal v P. Josef Prokeš.

Zprávičky z Bigy

Pedagogický sbor na Lomci

Na začátku listopadu se sedmnáct učitelů biskupského gymnázia sešlo na malebném poutním místě, na Lomci. Společně prožítý víkend poskytl učitelům možnost zapojit se do zajímavých diskusí o pedagogice, ale také načerpat novou energii z krásné okolní krajiny. Kromě duchovního povzbuzení došlo také k prohloubení vzájemných vztahů mezi učiteli. Průběh celé akce se nesl v přátelské atmosféře díky ochotě a vstřícnosti řádových sester z Lomce a našeho spirituála Vojtěcha Blažka. Do programu se zapojil i bývalý spirituál školy Josef Prokeš.

Mimořádná přednáška o izraelsko-palestinském konfliktu

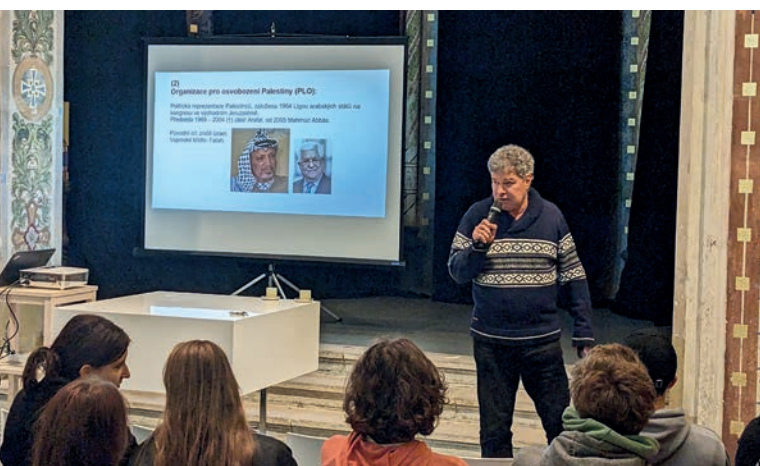
Jedním z cílů Bigy je předávat relevantní informace o aktuálním dění ve světě. Mgr. Tomáš Malina, který vyučuje na našem

gymnáziu dějepis, si připravil pro předmaturní a maturitní ročníky přednášku o izraelsko-palestinském konfliktu, která se konala v kostele sv. Rodiny.

Návštěva z brazilského velvyslanectví

Na půdě školy se v listopadu objevil další zajímavý host, kterým byla brazilská velvyslankyně Sônia Gomes. S panem ředitelem školy Martinem Maršíkem jednali o možné spolupráci se školou v Brazílii. Kromě toho paní velvyslankyně diskutovala se studenty bilingvního studia v kostele sv. Rodiny a prohlédla si prostory gymnázia. Školní jídelna si pro paní Gomes připravila malé překvapení, a to český tradiční pokrm, vepřového vrbce se zelím a s bramborovými knedlíky.

Aneta Šmídová

Přednáška Mgr. Tomáše Maliny v kostele sv. Rodiny; Foto: Martin Maršík

Obrázek z jednání Sónie Gomes (zcela vpravo) s Martinem Maršíkem; Foto: Martin Maršík

Marek Orko Vácha v Sušici

Někdy v zimě na přelomu let 1224–1225, zřejmě v blízkosti kláštera klarisek kousek od Assisi, píše jeden muž pozoruhodný básnický text. Píše ho ve svém rodném jazyce, v umbrijském nářečí, jeho skladba tedy stojí na počátku italské poezie a začíná slovy: „Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane, tobě patří chvála, sláva, čest a každé dobrořečení. Náleží jen tobě, Nejvyšší, a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno. Bud' pochválen (Laudato sí'), můj Pane, spolu se vším svým stvořením...“

V čem je tato skladba mimořádná? Autor hned vzápětí chválí Boha za Slunce, Měsíc, hvězdy, za vítr, vzduch a oblaka, za jasnou oblohu i každé počasí, také děkuje za vodu, oheň, za Zemi, vlastně za veškerou starostlivost, které se lidem a všem tvorům dostává. Ale co víc: ve své chvále je oslovuje jako své bratry a sestry. Teologická úvaha v pozadí je velmi prostá: pokud máme jednoho nebeského Otce, vycházíme z jedné Boží ruky, jsme sourozenci. Vedle mezilidských vztahů objevujeme vesmír, přírodu, tvorstvo, ke kterým najednou přistupujeme jako k malým bratrům a sestrám, tedy i s určitou sourozenec-kou zodpovědností.

Pro pořádek můžeme uvést, že v poetickém textu narážíme na zvláštní paradox: máme před sebou překrásnou, pestrobarevnou a radostnou píseň, jež je ale zrozená v čase autorovy bolesti a vnitřního žalu. Poslední sloky pak přidává při svém umírání, kdy i smrt nazývá svou sestrou. Kdo je oním skladatelem? Sv. František z Assisi. O jeho básni se mluví jako o „**Chvalozpěvu stvoření**“, popř. jako o „**Písni bratra Slunce**“.

Onu myšlenku sourozenecké zodpovědnosti za přírodu a za celý svět potom v roce 2015 zvedl současný papež František v encyklice „**Laudato si'**“, která svým názvem přímo odkazuje na Píseň bratra Slunce ze 13. století. Podtitul encykliky „**O péči o společný domov**“ ukazuje na pisatelův úmysl: nejde jen o ekologické, ale spíše o sociální pojednání.

Pokud čtenář Sušických novin dočetl až sem, tak se pravděpodobně podivuje, jaký zvláštní „žánr“ se dostal do kulturní rubriky. O čem je řeč? V pondělí 16. října 2023 do sušického kapucínského kostela zavítal teolog, katolický kněz, přírodovědec, pedagog, spisovatel, skaut, rybář, fotograf (a ještě bychom mohli pokračovat) Marek Orko Vácha. A nabídl nám k zamyšlení přednášku s názvem „**Svět po encyklice Laudato si'**“. A můžeme říci, že se do tohoto tématu vrhl po hlavě. Nejdříve jsme byli uvedeni do začátků environmentální etiky, tedy do otázky, jaký je vztah jedince k jeho prostředí. A rozlišili jsme přístup tradiční, kdy byla příroda nahlížena jako něco stabilního, nevyčerpatelného, nezranitelného. Tento pohled se víceméně láme v roce 1962. Následně byl nastíněn přístup utilitární, kdy se zmocňujeme přírody, abychom ji vytěžili a prodali: každý strom, rostlina, zvíře má svou cenovku. Zastavili jsme se u panteistického pojetí „**Matky přírody**“ a asi nepřekvapí, že jsme končili křesťanským přístupem, kdy je příroda mimo jiné chápána jako kniha, kterou Bůh píše pro člověka, a každý živý tvor je písmenem této knihy. V dalším oddílu přednášky byla příroda a vlastně celý vesmír představen jako chrám. Na řadu přišel i františkánský a benediktinský přístup k přírodě. Po této úvodní části už Marek Vácha představoval samotnou encykliku „**Laudato si'**“ a její důrazy. Papežův text je nesený starostí o přírodu, spojuje ji se spravedlností ve vztahu

Přednášku otce Marka uvedl br. Petr Petřivalský OFM Cap

k druhým, s nasazením se ve společnosti i s vnitřním pokojem. V tomto pojetí jde o příklad integrální ekologie. Papež je ve svém textu až „nepříjemně“ konkrétní, co se týká našeho chování a jeho dopadu na ochranu životního prostředí, a vyzývá k ekologickému obrácení.

V přednášce přišly na řadu ukázky ekologických projektů v naší zemi, které jsou protiváhou ekocidy, což je úmyslně špatné jednání proti přírodnímu prostředí, tedy i jednání proti budoucím generacím. Tato část Váchova burcování přešla v podporu udržitelného způsobu života. Na závěr nám byl přiblížen poslední „zelený“ text z ruky papeže, „**Laudate Deum**“, který vyšel 4. října 2023. Jde o materiál pro chystanou prosincovou konferenci o klimatu v Dubaji a je určený všem lidem dobré vůle.

Marek Orko Vácha pak formuloval shrnující myšlenky dokumentu „**Laudate Deum**“: za minulých let se neudělalo dost, svět se blíží k bodu zlomu; útoky na přírodu mají dopady na životy lidí; změna klimatu je realita, jakkoli ji mnozí zpochybňují; již není možno pochybovat o lidském původu klimatických změn; stvoření přestává být darem, za který bychom měli být vděční, kterého bychom si měli vážit a který bychom měli opatrovat; člověk se nedívá na přírodu zvenku, nýbrž zevnitř, je její součástí; bez ostatních tvorů je lidský život nepochopitelný a neudržitelný.

Můžeme dodat, že klášterní kostel byl do posledního místečka zaplněný. Marek Vácha ještě chvíli pobyl s místní kapucínskou komunitou a pak vyrazil směr Praha... Děkuje všem, kdo jste přišli. A kéž by v nás výzva k ekologickému obrácení našla úrodnou půdu.

br. Petr Petřivalský OFM Cap.
(převzato ze Sušických novin)

Kráčejme po cestě s hořícím srdcem

Třetí neděli v říjnu slavíme Světový den modliteb za misie, u nás známý pod názvem Misijní neděle. Letošní misijní neděli jsme v naší farnosti prožívali společně s dětmi na dětské mši svaté v kostele sv. Michaela v Pacově.

Mše svatá byla doprovázena zpěvem křesťanských písní dětí z CMŠ Jonáš, SVCŠ Síť a mládeže z farnosti pod vedením V. Kudrny. Děti se setkávají pravidelně jednou za 14 dní na Misijním klubku. Jejich heslem je: „Víte, s kým je dobře, když zůstanete sami? S námi! S partou kamarádů, kteří se snaží pomáhat ostatním.“ Společně nejen udržují své kamarádství, ale aktivně se seznamují s tématem misí a staví tak "MOST" napříč celým světem. Tentokrát společně se svými vedoucími napekly výborné koláčky, které po mši svaté rozdávaly jako poděkování za misijní sbírku. Výtěžek bude zaslán na Papežské misijní dílo.

A jak již bylo zmíněno, misijní neděle byla zároveň dětskou mší svatou, tedy i promluva byla vedena dětskou formou. Otec Jaroslav se snažil přiblížit dětem Markovo evangelium „Dávejte císaři, co je císařovo, a co je Božího, dávejte Bohu.“ Kladl dětem různé otázky, aby je přiměl k přemýšlení, k čemu nás Ježíš v evangeliu vybízí. Jaké poučení si z příběhu můžeme vzít my? Aby děti lépe pochopily to, co je pro ně nejdůležitější, názorně jim to předvedl na láhvi naplněné kameny. I když se zdálo, že je láhev plná, nebyla to pravda. Ještě se tam vešel písek a voda. Kdybychom nedali do sklenice kameny jako první a chtěli bychom je tam dostat až poté, co jsme do ní nasypali písek, už by to nešlo. A stejně tak je tomu i s naším časem: nejdříve ho musíme zaplnit tím, co je skutečně podstatné. Potom přidávat ty méně důležité věci, a nakonec ho jakoby dolít tím ostatním. A co patří mezi ty důležité „kameny“ mého každodenního života? Čím zaplňuji svůj běžný den? Je v něm místo na to nejpodstatnější? Najdeme mezi nimi čas na naše nejbližší, pomoc potřebným a také dostatečný čas na modlitbu? „Kráčejme po cestě s hořícím srdcem“, motto letošní Misijní neděle, je pro

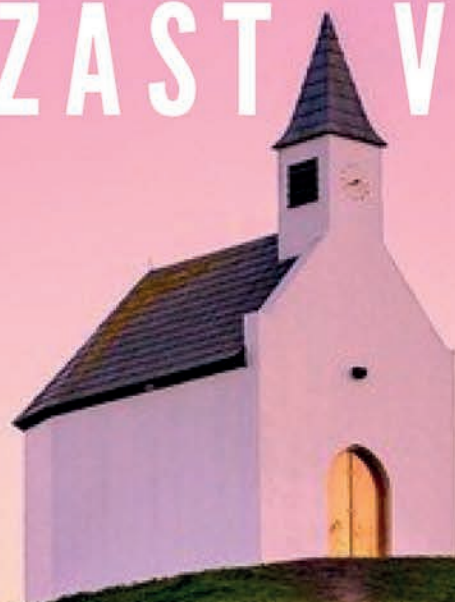
nás všechny zároveň i velkou výzvou. A s touto výzvou jsme se posilnění Božím slovem, ale i misijními koláčky, rozešli do svých domovů.

Na závěr bychom chtěli poděkovat P. Jaroslavu Šmejkalovi, pí. Loskotové a pí. Převorové, muzikantům velkým i malým, p. Kudrnovi a všem, kteří jakkoli pomohli nebo přispěli k důstojné oslavě misijní neděle, která byla určitě náročná na přípravu. Zaplať Pán Bůh!

Pacovští farníci

ROK
MODLITBY
2024

MODLITEBNÍ ZASTAVENÍ

DIECÉZNÍ POUŤ
5. 10. Strakonice

13. 1. Dobrá Voda u ČB

3. 2. Tábor-Klokoty

2. 3. Římov

6. 4. Kájov

4. 5. Chroboly

1. 6. Strašín

3. 8. Jindřichův Hradec

7. 9. Křemešník

9. 11. Milevsko

ZAČÁTEK

(kromě DP)

VŽDY

16.30

Program:

RŮŽENEC

MŠE SV.

BESEDA

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

VÍCE NA
PROLIDI.ONLINE
[FACEBOOK.COM/PROLIDI.ONLINE](https://facebook.com/prolidi.online)